

O POEZII

Lukáš Buchta

S hlavou v oblacích,
převracím listy,
světové poezie,
je jako zmije,
promítám skutky,
slavných lidí,
jak se stát,
jedním z nich,
snad mi pomůže,
čistý líh.

Existuje něco jako oběma,
nová témata a styl - změna,
nejsem Puškin,
a ani nebudu,
tohle je pouhý počín,
rozmrzelého mozku,
s pocitem viny,
můj kočár,
už nemá vozku,

možná byl jen líný

a hledal vodku.

Třeba zrovna ji,

k inspiraci básně,

vyloženě potřebuji.

Ztratil jsem směr,

a důvod mojí cesty,

není jednoduchá,

mezi větvemi se klestí,

jde přes hory a řeky,

a není to lehký.

Chtěl bych být optimista,

a věřit, že vše bude fajn,

tohle potvrdí jen děvky,

co Ti za pětku daj,

že život je dřina.

a kor, když něco umíš,

a kamarád je sviňa.

Pak na zradu jeho,

Zoufale čumíš.

Zůstaneš jen ty,
a pouhá poezie,
co lahodí jenom,
tvému uchu,
a kritizuješ všechno kolem,
jak Husova De ecclesie,
a víru taky trochu.

V životě,
musíš najít směr,
a budeš mít,
na výběr,
jako v pohádkách,
dobro a zlo,
poezie tvoří most,
mezi dvěma světy,
já toho mám dost,
a chci vypadnout,
na dlouhé roky,
plné klidu a ticha.
Tam kde barman,
ostrý drinky,
míchá.